

aktiiv+

Z guyanského pralesa s jaguáry do lesa

Výcvikový kurz cizinecké legie v rovníkové džungli francouzského zámořského departementu letos absolvovali tři posluchači Univerzity obrany

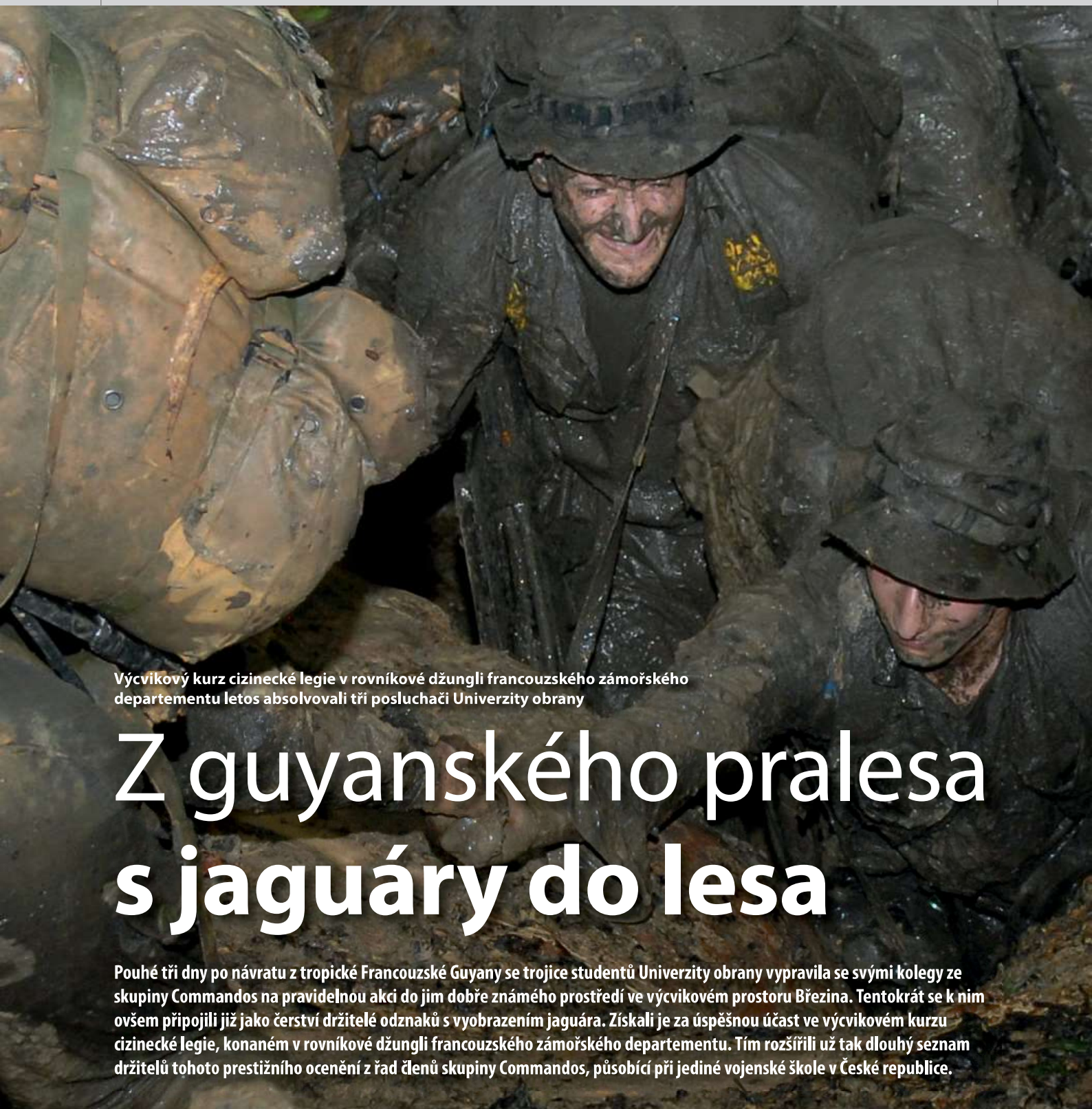

report

Připraveno
ve spolupráci
s redakcí:

Výcvikový kurz cizinecké legie v rovníkové džungli francouzského zámořského departementu letos absolvovali tři posluchači Univerzity obrany

Z guyanského pralesa s jaguáry do lesa

Pouhé tři dny po návratu z tropické Francouzské Guyany se trojice studentů Univerzity obrany vypravila se svými kolegy ze skupiny Commandos na pravidelnou akci do jim dobře známého prostředí ve výcvikovém prostoru Březina. Tentokrát se k nim ovšem připojili již jako čerství držitelé odznaků s vyobrazením jaguára. Získali je za úspěšnou účast ve výcvikovém kurzu cizinecké legie, konaném v rovníkové džungli francouzského zámořského departementu. Tím rozšířili už tak dlouhý seznam držitelů tohoto prestižního ocenění z řad členů skupiny Commandos, působící při jediné vojenské škole v České republice.

Výcvikový kurz pořádá za tradiční účasti brněnských studentů 3. pluk pěchoty Francouzské cizinecké legie. Rotmistři Daniel Z. a Marek D. spolu s četařem Pavlem H. však letos neměli cestu do jihoamerické džungle přímou. Na rozdíl od svých předchůdců totiž tentokrát absolvovali přípravný kemp konaný na atlantickém pobřeží země galského kohouta. A to s předstihem již v únoru, takže tam na rozdíl od samotného kurzu snášeli spíše chlad než

tropické teploty. Co obě akce naopak spojovalo, byla voda. Bretaňské pobřeží totiž vzhledem k podobnému klimatu a častým srážkám bývá nazýváno Malou Británií a minimálně v době konání kempu své přezdívkou dostalo. „Přišel instruktor, protáhl nás všemi kalužemi, pak nás vzal na pobřeží, kde jsme zapadali po pás do bahna. Tam jsme většinou ve vodě nacvičovali různé činnosti, jako byl třeba transport zraněného,“ vzpomíná Daniel Z.

Z bretaňské zimy do tropického vedra

O dva měsíce později, konkrétně 9. – 20. dubna, však proběhlo druhé dějství a některé kulisy se radikálně změnilly. Voda a bahno zůstalo, ovšem chlad vystřídal vlhký a horký vzduch tropického pásma. „Tělo se přizpůsobí rychle, třebaže u každého to probíhá jinak. Kdo byl na dovolené v jihovýchodní Asii, ten pocit dobře zná, kůže je lepkavá, ale za nějakou chvíli se

Zdolávání překážkové dráhy

člověk přestane škrábat. Někdo má problémy s dechem, protože je tam velice dusné prostředí, ale po dvou, třech dnech se tělo aklimatizuje," popisuje Marek D. reakci na změnu prostředí.

„Být v jihoamerickém pralese čtyři dny skoro hladem, to je zážitek sám o sobě," popisuje tentýž student jeden ze svých nejsilnějších dojmů a na mysl má čtyřdenní závěrečný test přežití, během nějž jsou jednotlivé skupiny vysazeny téměř bez vybavení

přímo do džungle. Pavel H. zase vzpomíná na první plavbu po řece klikatící se džunglí: „Představte si vyplout v motorovém člunu na 400 metrů širokou řeku, obklopenou pralesem, nad nímž se zvedají kopečky." Daniel Z. svůj nejpůsobivější zážitek absolvoval na jedné z překážkových drah: „Plazili jsme se pod ostnatým drátem a najednou jsem si všiml, že kolega, který ten drát drží nohama a zbraní, má na břiše stočeného hada. Instruktoři výcvik přerušili,

klackem hada sundali, ten odplaval a my jsme mohli pokračovat."

Každému z brněnských studentů byl přidělen „body", který mu měl napomáhat s komunikací. Jenže rotmistr Z. se musel obejít téměř bez této pomoci: „Můj „body" na kurs vůbec neodejel, protože se zranil. Ten, co ho měl nahradit, spadl z jedné překážkovky hned třetí den a odvezli ho do nemocnice. Nezbylo mi než sledovat, co nám instruktor ukazuje a po nějakých pěti šesti dnech už jsem měl představu, co po nás instruktoři chtějí." Součástí prvních dnů kurzu je spolu s nácivkem překonávání překážkových drah s fyzickou zátěží i seznámení s prostředím, kde akce probíhá, a se způsoby, jak se vyrovnat s jeho nástrahami. Účastníci se učí poznávat jednotlivé rostliny a zvířata. Instruktoři každý rok připravují jejich ochutnávku. „Pro mě byl ohromný zážitek ochutnat ovoce, které jsem nikdy nejedl a zažít chuť, které člověk z žádného k nám dováženého ovoce nepozná. To stejné platí pro ochutnávku zvířat jako je kajman, anakonda, tapír a ostatní zvířecí obyvatelé pralesa," popisuje další z výjimečných zážitků rotmistr D.

Čtyři dny v džungli

Všechny takto nabyté znalosti jsou přípravou na vyvrcholení kurzu, kterým je již zmíněná čtyřdenní zkouška přežití. V jejím rámci jsou jednotlivé skupiny vysazeny téměř bez výstroje přímo do džungle. „Jak bývá obvyklé, vzali nám i tkaničky do bot, ovšem my jsme si navlíkli náhradní tkaničky od blůzy. Francouzi zas použili jinou vychytávku – na mačetě měli namotaný provázek jako ochranu rukojeti, což nám instruktoři nechávali. Obecně platilo to okřídlené každý svého štěstí strůjcem, a tak některým nezbylo, než si boty zavázat liánou," vzpomíná Marek D.

Během zkoušky přežití plní jednotky předem stanovené úkoly, za něž získávají body do celkového

Účastníci kurzu z Univerzity obrany

Příprava na transport raněného

Ochutnávka pralesní flory a fauny

hodnocení. Musí vyrobit pasti na zvířata, lovecký posed, vykopat díru na odpady, či postavit vor pro zpáteční cestu přes řeku. Úplně prvním úkolem však bylo zbudovat si přístřešek. Jak uvádí četař H., neobešlo se to bez problémů: „Na místě nás vysadili až po obědě, zhruba kolem druhé hodiny, takže nebyl čas na vybudování přístřešků pro všechny, v našem případě tedy pro 22 lidí. Takže jsme zřídili jen jeden úkryt a museli jsme se tam na první noc vejít všichni. Až další den jsme stihli postavit druhý přístřešek, přístřešek pro oheň a to ostatní, co po nás instruktoři chtěli.“ A nároky měli instruktoři nemalé. Požadovali třeba, aby byl tábor označen cedulí s vyřezaným názvem příslušné jednotky. A jak uvádí rotmistr Z., to nebylo všechno: „Chtěli po nás, aby ten camp měl nějaký vzhled, takže v něm měly být zřízeny pěšinky. Ukázali nám rostlinu, která má fosforeskující lýko, a tou jsme si cestičky na noc značili.“

Na rozdíl od instruktaže na základně už brněnští studenti během zkoušky příliš nových chutí nepoznali. „Podařilo se nám chytit jenom relativně malou, tak třisetgramovou rybičku. To na sedmáct lidí v naší jednotce nebylo příliš. Tak jsme si alespoň uvařili rybí polévku,“ říká rotmistr D., ale dodává, že všem pomohla znalost ovoce, získaná během předchozí instruktaže: „Našli jsme dva druhy, ten první se dá jen vysát a ze šťávy člověk získá cukr a nějaké vitamíny, to bylo velice výživné. A pak jsme našli bahenní rostlinu, jejíž plody se dají uvařit a chutnají jako brambory. Nebylo toho moc, ale člověk měl radost, že se aspoň trochu nají.“

Mezi nejlepšími

Zkouška přežití pak vrcholí zpáteční cestou přes řeku na voru, který si jednotlivé skupiny v rámci stanovených úkolů samy sestavují. A jako bonus následuje skok do řeky z mostu, vedoucího dvanáct metrů nad

hladinou. Tím však namáhavý program zdaleka nekončí. Unavení účastníci kurzu procházejí na základně jednotlivými zkušebními stanovišti a instruktoři je testují z dovedností a znalostí, jejichž výuka byla náplní kurzu.

Díky dosaženým výsledkům obsadili studenti Univerzity obrany ve svých jednotkách dvě druhá a jedno osmé místo. Jak se však všichni tři noví držitelé jaguárů shodují, různé skupiny měly rozdílnou úroveň, a proto konečné pořadí není zcela vypovídající. Co však dokládá obtížnost absolvovaného kurzu, je fakt, že skoro čtyřicet procent účastníků si nakonec svého jaguára z džungle neodvezlo, ať už ze zdravotních důvodů, nebo kvůli nedostatečným výsledkům.

Text: Viktor Sliva, foto: archiv účastníků

A fakta

Daniel Zlatník se narodil 5. července 1969 v Trutnově. Po absolvování gymnázia ve Dvoře Králové vystudoval Vysokou vojenskou školu ve Vyškově obor ekonomika armády – vševojskový týl. Postupně prošel logistickými funkcemi na palebném oddílu, praporu letištního a radiotechnického zabezpečení na letecké základně. Později působil na Generálním štábu AČR na sekci logistiky jako vedoucí starší důstojník a vedoucí oddělení. V letech 2008 až 2010 dělal zástupce ředitele Úřadu kontroly hospodaření s majetkem AČR. Od roku 2014 prošel funkcemi náčelníka odboru a zástupce ředitele Agentury logistiky. Během své vojenské kariéry sloužil rovněž v aliančních strukturách na velitelství v belgickém Monsu a na velitelství mise SFOR v Sarajevu.

Logistickí vyhrávají války

Vloni na podzim se novým ředitelem Mnohonárodního centra pro koordinaci logistiky (MLCC) stal plukovník gšt. Daniel Zlatník. Namísto sto dnů na rozkoukání ho hned po nástupu čekala spousta práce spojená s přípravou cvičení Capable Logician 2019. A právě to byly důvody, proč jsme ho požádali o následující rozhovor.

Logistikem jste celý svůj profesní život. Kterou z funkcí, jež jste v minulosti vykonával, jste měl nejraději?

Nejvíce mi asi seděla funkce zástupce ředitele Agentury logistiky pro odbornou činnost, kde jsem měl možnost řešit tuto oblast takřka celospektrálně. Tedy po všech službách a majetkových uskopeních. To aspoň byla pro mne funkce nejzásadnější.

Logistika je ze své podstaty považována za něco druhořadového a v očích některých lidí možná i druhořadého. Neštve vás to někdy?

Těžko hodnotit, zda logistika je v druhém nebo třetím pořadí. Problém bych viděl spíše v tom, že spousta lidí nechápe logistiku jako součást celého komplexu schopností. Prostě ji nelze vytrhnout z vedení operací, protože je jejich nedílnou součástí. Je zde jen ten rozdíl, že to logistické zabezpečení není přímo začleněné do bojových činností ve smyslu bezprostřední eliminace protivníka. To nic ale nemění na tom, že je součástí komplexu schopností vedoucích k tomu, aby nasazení bylo úspěšné.

Není trochu problém v tom, že někteří lidé berou jako samozřejmost, něco, co tak prostě musí být, že se najedí, dostanou PHM, munici a další logistické zabezpečení?

Nevím. Takto to může vnímat možná někdo, kdo je na konci toho zabezpečovacího řetězce, a cítí se pouze jako konzument něčeho, co mu někdo poskytuje. Jsem ale přesvědčený, že již velitelé přinejmenším od stupně praporu to takto nevnímají.

Někde jste zmínil, že bojovníci vyhrávají bitvy, ale logistika války. Je tomu skutečně tak?

Vedení operací jako takové má obrovskou nadstavbu. Operace nelze vést bez toho, že by nebyly zabezpečeny personálně, materiálně, dopravně atd. Podstatné je, aby vojska byla přepravena na místo konfliktu a po celou dobu vedení operace materiálně zabezpečena. A to včetně jejich stažení po vyřešení situace či skončení konfliktu. Přitom úspěšné vedení operací, jak nás ostatně přesvědčuje historie, není krátkodobý výsek činnosti. Je to komplexní, dlouhodobé plánování. A právě z tohoto důvodu jsem zmínil, že logistika vyhrává války. Celý komplex činností spočívá v tom, že vojska sice bojují, ale za tím se skrývá obrovské úsilí všech, tedy nejen logistiků, ale veškerého civilního sektoru, který k tomu přispívá. Právě síla celého toho zájmu rozhoduje o tom, jak jsme úspěšní.

Pokud bychom měli uvést historický příklad, tak na konci druhé světové války německé jednotky stále ještě byly schopny bojovat, ale chyběly jim zdroje, logistika a zásobování, proto prohráli...

Ano, přesně tak.

V případě konfliktu sehrává jednu z nejdůležitějších rolí schopnost co nejrychleji zprovozňovat v boji

poškozenou vojenskou techniku. Jak je na tom v tomto směru naše logistika?

Problém s co nejrychlejším vracením poškozené techniky do provozu mají v současné době prakticky všechny armády. Je to dané i tím, že technika se stává složitější, sofistikovanější. Je tedy náročnější na provoz, údržbu a opravy. Budoucnost tkví v tom, že civilní servis bude stále více začleňován do tohoto procesu. Vojenské opravy nebudou v mnoha případech ani moci do těchto složitých systémů vstupovat. Bude to vyžadovat velice sofistikované softwary. Prostě schopnost armády někde končí. Vycvičit člověka na celé široké spektrum všech zbraňových systémů je prostě nemožné.

Vnímáte ale význam té úspěšnosti návratu opotřebované a poškozené techniky?

Určitě, ale v tomto případě sehrává významnou roli i perfektní zvládnutí techniky z hlediska uživatelů, tedy vojáků. Musí se prostě přizpůsobit reálným možnostem této techniky. To znamená správně ji provozovat a udržovat, pak teprve následují opravy, které vznikají při provozu či během vedení bojové činnosti.

Od podzimu loňského roku jste ředitelem Mnohonárodního centra pro koordinaci logistiky. Jaké je to stát v čele takové mezinárodní organizace, co vůbec práce ředitele obnáší?

Je to samozřejmě nemalá výzva a také zobecnění všech zkušeností, které jsem až do této doby v odborných oblastech logistiky získal. Práce v mezinárodním štábu je přece jen trochu odlišná od činnosti v národním prostředí. Především přístup k podřízeným je odlišný. Takto je to potřeba vnímat. Jako ředitel neřeším jen

organizační stránku věci, zajímají mne i odborné záležitosti, které máme na starosti.

Podřízení jsou vám i příslušníci jiných armád. Je potřeba při jednání s nimi přece jen trochu diplomacie?

Přesně tak. Je potřeba to trochu vnímat i v té politické rovině.

Z aliančních zemí je v současné době do činnosti vašeho centra zapojeno již sedmáct států. Jakou podobu mají ty jejich příspěvky, znamená to, že každá země má v Praze svého zástupce?

Zapojení jednotlivých států se neustále rozšiřuje. V nejbližší době například očekáváme přistoupení Německa a Nizozemska. V Praze má ale své zastoupení pouze šest zemí. Máme však možnost přímého kontaktu prostřednictvím předurčených zástupců logistik všech zapojených armád. Právě přes ně řešíme potřebné záležitosti. Máme tedy k jednotlivým zemím přímý přístup.

Pro malé státy asi není jednoduché zajišťovat logistiku na tisícikilometrové vzdálenosti při zahraničních operacích. To byl nejspíš jeden z hlavních důvodů, proč před léty vaše centrum vzniklo?

Ano, MLCC vzniklo právě z důvodu zvyšování schopností v oblasti standardizace a operability. Je nezbytné, aby se jednotlivé země přibližovaly v procedurách a technických opatřeních. Neustále je potřeba prohlubovat společné vedení operací. Právě to zaručí bezpečnost členských zemí NATO a Evropské unie.

A to sdílení je asi i ekonomicky výhodnější...

Určitě je to ekonomicky výhodnější. Především oblast speciálních zbraňových systémů, speciální munice, jako jsou letecké střely, rakety je finančně velice náročná. Právě z důvodu provozu a udržování například této munice vznikají určité koncepty sdílení těchto zásob.

Jaké logistické možnosti může naše armáda nabídnout dalším zemím a naopak, ve kterých oblastech by potřebovala pomoc a podporu?

Logistické možnosti, které v současné době nabízíme jak Severoatlantické alianci, tak Evropské unii, jsou dostatečné. S tím, že při větším nasazení, například na úrovni komplexního brigádního úkolového nasazení, nám chybí především strategická letecká přeprava. Spojenci mají naopak zájem o podporu hostitelskou zemí. Právě na tuto oblast se v poslední době hodně zaměřujeme. Svědčí o tom mimo jiné výstavba nového praporu v Rakovníku. Nejedná se ale samozřejmě pouze o armádní disciplínu. V tomto případě je nutné zapojení celé občanské společnosti. Konkrétně se jedná například o Ministerstvo vnitra, dopravu atd.

Právě v souvislosti s přejezdy aliančních armádních konvojů přes naše území se hovoří o nedostatečných parametrech infrastruktury, kterou máme. Především stav silnic a nosnost mostů není pro těžkou vojenskou techniku příliš vyhovující. Znamená to, že těmto otázkám se v budoucnu bude muset věnovat nejen armáda, ale celá naše společnost?

Určitě. Česká republika se v rámci EU podílí na projektu PESCO, který se zaměřuje na podporu tranzitních vojsk mimo jiné i z hlediska nemovité infrastruktury. Do budoucna se jedná především o zvyšování únosnosti mostů, železničních koridorů atd. Netýká se to ale jen naší republiky, je to problém celé Evropy. Důvodem v tomto případě je skutečnost, že v posledním období dochází k výraznému zvyšování hmotnosti vojenské techniky. Je to dáno požadavky jak na zvýšenou balistickou ochranu techniky, tak i na zvyšování ráží zbraňových systémů. Například soupravy, které přepravují tanky Abrams, dosahují v současné době hmotnosti sto dvacet tun. Infrastruktura, která byla v minulosti budovaná v Evropě, nepočítala s nutností takové únosnosti nemovité infrastruktury.

I v logistice se v posledních letech výrazně uplatňují smart technologie, je snaha co nejvíce komodit získávat přímo na místě zahraničního nasazení jednotek, existují úpravny vody, výroba elektřiny ze slunce atd. Jak jsme na tom v tomto směru my, počítáme do budoucna s výrazným rozvojem těchto technologií?

Rozhodně, Česká republika je zařazena v řadě projektů Smart Defence. V tomto směru jsme dosáhli i zajímavých výsledků. Podářilo se nám vyvinout stan pro ubytování vojáků, který dokáže významným způsobem ušetřit elektrickou energii určenou především

na vytápění a osvětlení. Při nasazení jednotek ve vzdálených oblastech jako je Afghánistán či Afrika se elektřina vyrábí prostřednictvím generátorů. Při tom samozřejmě dochází k vysoké spotřebě pohonných hmot. Dopravit je v takovém objemu na tak velké vzdálenosti je velice složité. Existuje tedy tendence maximálně využívat jiných zdrojů dostupných přímo v místě nasazení. Jedině tak může docházet ke snížení spotřeby elektrické energie, potažmo pohonných hmot.

Jedním z úkolů vašeho centra je koordinace vzdělávání v oblasti logistiky. Co všechno si pod tím můžeme představit?

Podílíme se na koordinaci a zpracování plánů výcviků a vzdělávání těch vojáků, kteří participují ve strukturách NATO a EU. Řešíme i kolektivní výcvik, tedy společná cvičení. V této době je aktuální cvičení Capable Logistician, které se uskuteční v červnu letošního roku v Polsku.

Zmínil jste cvičení Capable Logistician, které pro vás představuje jednu z nejvýznamnějších akcí v letošním roce. Jak dlouho takovouto záležitost připravujete a co všechno je potřeba ještě před zahájením cvičení udělat?

Jedná se o mnohonárodnostní cvičení. Je tedy otevřené nejen pro armády aliančních zemí, ale i pro další partnery. V letošním roce participuje na tomto cvičení dvacet devět zemí. Jeho úkolem je zajistit prohlubování standardizace, interoperability a činnosti štábů. Je to svým způsobem unikátní cvičení, které je zaměřené na procvičování logistických záležitostí. Musíme totiž prověřovat, zda všechny ty doktríny a další dokumenty, které máme zavedeny, jsou funkční. Pokud zjistíme, že funkční nejsou, musíme urychleně odstranit případné

nedostatky a udělat odpovídající nápravné kroky. Právě v tom tkví hodnota tohoto cvičení. Kromě výcviku nám tedy poskytuje i velice cenné poznatky.

Vaše centrum není příliš početné, je pro vás hodně složité zorganizovat cvičení podobného rozsahu?

V současné době tvoří MLCC sedmáct příslušníků, z toho je šest zahraničních vojáků. Organizace podobného cvičení samozřejmě klade mimořádné nároky na veškerý náš personál. Fungujeme na poněkud odlišném principu, jsme více méně projektově orientováni. Každý náš příslušník, bez ohledu na to, na které konkrétní pozici se nachází, má na starosti určitý projekt. Ten musí řešit naprosto samostatně. Například já mám na starosti projekt munice.

Jaký je smysl cvičení Capable Logistician a co všechno při něm prověřujete?

Jde nám především o standardizaci a interoperabilitu. Máme deset jednotek po jednotlivých funkčních oblastech, kde prověřujeme, jakým způsobem je možné v praxi jejich schopnosti naplnit. Bude tam například jednotka, která se zabývá pohonnými hmotami. Během cvičení řešíme, jakým způsobem skládat a distribuovat palivo. Prověřovat jeho jakost. Největším přínosem v tomto případě je, že více národních armád se podílí na jedné činnosti. Jde nám o to, aby si prověřily procedury a interoperabilitu.

Text a foto: Vladimír Marek

Reportáž z 11. ročníku soutěže Annual Warrior Competition Event v Jordánsku

„Stodvojkaři“ bodovali

V Ammánu, hlavním městě Jordánska, se konal již 11. ročník soutěže Annual Warrior Competition Event, pořádané při KASOTC (King Abdullah II Special Operation Training Center). Mezi vojenskými týmy, ale také týmy speciálních policejních a protiteroristických jednotek jako Special Task Unit z Makedonie nebo Ministry of Justice Team z Ukrajiny, se neztratila skupina příslušníků ze 102. průzkumného praporu v Prostějově. V silné konkurenci třiceti sedmi soutěžních týmů z šestadvaceti zemí celého světa vybojovali skvělé 5. místo.

Příprava byla zaměřena hlavně na střelecké dovednosti a fyzickou kondici. „Po zkušenostech z minulých ročníků jsme očekávali především běžecké disciplíny s břemenem a jinou zátěží, proto jsme do přípravy zahrnuli i střelbu po zátěži, v plynové masce a také jsme drilovali poskytnutí první pomoci v poli,“ říká vedoucí soutěžního týmu poručík Jan Šedivka.

Adrenalin před soutěží

„Stodvojkaři“ zažili trochu adrenalinu ještě před soutěží. Do samotné přípravy se pořádně zakousli a věnovali jí každou chvíli volného času. Odlet do Jordánska plánovali dlouho, nicméně technická závada letadla jim měla zhatit nejen odlet, ale i to, že se do soutěže vůbec zapojí.

„V této, pro nás nezáviděníhodné situaci, nás zachránili naši kolegové z 5. pluku speciálního určení Ozbrojených sil Slovenské republiky,“ informuje poručík Šedivka. „Byli jsme v časové tísní a hledat náhradní dopravu bylo téměř neřešitelné. Kolegové ze Slovenska nás v tom nenechali a nabídli nám společnou přepravu. Všechna potřebná povolení jsme zvládli a cestě do Jordánska už nic nebránilo.“

Mezi patnácti nejlepšími

„Celou soutěží jsme přes počáteční překážky prošli úspěšně, v každé disciplíně jsme se umístili do desátého místa,“ pokračuje poručík Šedivka. „Motivací pro nás bylo perfektní zvládnutí první části závodu, v etapě Trench Foot jsme obsadili první místo a hned

v další etapě Asylum jsme skončili třetí. Dalším úspěchem byla již samotná nominace do závěrečné etapové části King's Challenge, která byla vyvrcholením celé soutěže, a mohlo do ní nastoupit jen patnáct nejlepších soutěžních týmů. My jsme byli mezi nimi, o to víc jsme se snažili získat co nejlepší umístění.“ Bohužel, i českému týmu, stejně jako většině soutěžícím, se nevyhnula diskvalifikace v jedné soutěžní disciplíně, protože obdrželi dvě penalizace. Ale ani tento handicap je neodradil a do zápolení dali všechno.

Účastníky prověřilo šest disciplín

Soutěžilo se v šesti disciplínách a startovní tým tvořilo vždy pět členů, dva pak byli připraveni jako záloha. Úroveň obtížnosti byla v rozmezí 1 až 3 a podle toho

byly také bodově ohodnoceny. Bodovala se nejen obtížnost provedení, ale i fyzická náročnost každé etapy. Po ukončení všech šesti disciplín pak postoupily nejlepší soutěžní týmy do závěrečné etapy nazvané Kings Challenge s obtížností 4.

„Fyzickou stránku všech účastníků prověřila hned první etapa Awakening, kdy jsme museli absolvovat pěší přesun s dvacetikilovou zátěží v náročném a komplikovaném terénu a v jeho průběhu splnit střeleckou disciplínu. To vše v časovém limitu dvě a půl hodiny,“ popisuje úvodní soutěžní disciplínu pro patnáctku nejlepších týmů poručík Jan Šedivka. „Další soutěžní etapa – Nightshade – byla zaměřena na střelbu za pohybu s postupnou eliminací cílů na různé vzdálenosti z vymezených střeleckých zón, kdy se soutěžící nesměli dopustit dvou a více chyb. V tom případě by následovala diskvalifikace z dané

disciplíny a tým by neobdržel žádné bodové ohodnocení. To všechno se muselo stihnout do pěti minut.“ Následovala etapa Hawkeye, která prověřila lezecké schopnosti soutěžních týmů, kombinovaná se střelbou z odstřelovací pušky na neznámou vzdálenost z věže vysoké třicet metrů. „V této disciplíně bylo důležité propočítat střelbu pod úhlem, bezpečně a rychle slanit z věže na zem v časovém limitu jedenácti minut,“ popisuje náročnou disciplínu člen českého týmu.

Do šesti minut

Úkolem etapy Asylum bylo projít první patro a přizemí objektu, eliminovat všechny nepřátele, slanit na „fast rope“ – slaňování na rychlém laně – a vyhledat zájmovou osobu. Tu pak musel tým přepravit do bezpečného prostoru mimo objekt. „Tato disciplína

byla specifická v tom, že se odehrávala za tmy a povoleny byly pouze svítilny umístěné na zbraních nebo na přilbách,“ pokračuje poručík Šedivka a dodává, že na toto všechno měl tým pouhých šest minut, přičemž budovu museli všichni opustit o minutu dříve. Závěrečná etapa nazvaná Trench Foot byl běh na trase 400 metrů se schránkami od munice naplněnými pískem na střelnici. Následovala střelba ze zákopu naplněného po pás vodou z různých zbraní na různé vzdálenosti. „Tým se musel rozhodnout, kolik střeleckých stanovišť postupně využije, aby nepřekročil stanovený pětiminutový limit, a přesto aby nastřílel co nejvíce bodů.“

Páté místo z patnácti

Po splnění všech těchto disciplín se pak týmy z prvních patnácti přiček mohly zúčastnit závěrečné a nejtěžší disciplíny – Kings's Challenge. Ta zahrnovala všechny dosavadní úkoly, jen je tým musel splnit do dvou hodin od startu. „Bylo hodně důležité, aby vás nedoběhl a nepředběhl žádný jiný soutěžní tým, který startoval s půlhodinovým odstupem,“ vysvětluje další člen prostějovského týmu major Jiří Smažil. „Do této disciplíny jsme postupovali z průběžného čtvrtého až pátého místa a tuto pozici jsme si udrželi až do konce. Z toho mám největší radost, protože do Jordánska jsme jeli s tím, že pro nás bude velkým úspěchem, když se do této závěrečné soutěžní disciplíny probjeme. To, že jsme skončili na pátém místě z patnácti, byla jenom radost z našeho úspěchu navíc.“

Text: Jana Deckerová,
foto: archiv 102. průzkumného praporu

